

30. 8. 2026 – Zlo proti tobě povstane z tvého domu

1. čtení: 2Sam 13, 1-10

Píseň: S331 – To já, ó Pane můj, půjdu, když mě posíláš

Základ kázání: 2Sam 13, 11-23

Kázání: Milí shromáždění,

kdo tohle dělá? Kdo jedná jako Amnón v příběhu? Ale také jako Abšalóm, David nebo Támar? A ještě podivněji: *Kdo vypráví* takové příběhy o své skupině? Každá *slušná* skupina – rodina, sbor, církev, národ takové příběhy *tají*. A maže z historie. A tváří se, že *u nich* se přece takové věci nedějí!

Tak proč ten Boží lid už zase *jinak*? Proč už zase prostě *musí* být jiný, odlišný, podivný?

Protože *to je* význam hebr. kádoš. Česky: Svatosti. Podle tolika oddílů v Bibli – např. Ex 19, 5-6.

A tohle je biblická svatost? Vyprávět o zlu *vlastní skupiny*? O selháních *vlastní skupiny*? Vyznávat vinu *svou* – i své skupiny? Místo alibismu a obviňování ostatních?

Ano. Kromě jiného. Ideálně by se samozřejmě v naší – domnělé svaté – skupině zlo dít nemělo. Ale to přece neplatí pro *žádného* člověka. Tak to není pravda ani o žádné skupině – *vždy* složené z *již vždy* hříšných lidí.

Také proto se takřka všechny skupiny i lidé tváří, že *oni* tedy svatí *jsou*. Ne v biblickém smyslu – nýbrž ve smyslu *morálním*. V Bibli svatost *není* morální kategorií! Nýbrž kategorií odlišnosti, jinakosti, oddělenosti. I o Bohu. Ačkoli o něm jediném můžeme použít „svatý“ také v morálním smyslu.

Přesto se takřka všichni lidé tváří na svou svatost alespoň relativní – ve srovnání s ostatními lidmi nebo skupinami. Kromě těch biblických vyprávění. Která naopak takřka bez ustání vyprávějí o *svém vlastním* hříchu. O hříchu *svých hrdinů*. *Svých* předků. Členů *vlastní skupiny*. Rodiny. Proto jsou to *svatá* Písma. Kdo tohle dělá?

Alespoň křesťané? Jenže pak nahlédneme do vyprávění o životech křesťanských tzv. „svatých“ – a nic. Vyslechneme vyprávění členů sborů

i církve, a *vždycky* za „to špatné“ může *někdo jiný*. My, naše klika, parta naopak jsme si *ti* hodní, dobří, svatí. Ačkoli ještě v Novém Zákoně platí stejné jako ve Starém: Tolik nelíbivých vyprávění o Ježíšovi, učednících, křesťanských sborech! Tolik jakoby „bonzáctví“ na vlastní skupinu! A ohlašování zla přece je bonzáctvím, a tak zradou – když, je ohlašováno zlo *naší* skupiny!

Přestože i tento příběh sám řekne nahlas opak lidské přirozenosti: *Tohle se v Israeli nedělá*. Připomněla Támar Amnónovi. Pochopme: Amnóne, tohle dělají *ostatní*. Jinde. A zcela běžně. Dodnes. Jakkoli si hrajeme na vyspělé a moderní společnosti. Bohužel.

Tak Boží lid sepsal a tisíciletí vypráví a čte, že i oni *činili*, co činit *neměli* a nemají. Co dělají *ti ostatní*. Zcela běžně. Ale Boží lid se toho dopouštěl taky. Bohužel. I v královské rodině mesiášského krále Davida. Jako se to děje v tzv. „vyspělých“ a „moderních“ společnostech dodnes.

A stejně fascinující je i zbytek příběhu: Ohrožená Támar nejenom, že nevlastnímu bratrovi připomněla, že *takové* hanebnosti se *u nich* nedělají. Nejenom, že upozornila bližního *nepřítele* na to, že sám si svým činem zničí život. Ale ještě navíc, že existuje *dobré východisko* celé situace: Může se s ní přece normálně oženit. Takřka stejně, jako je i dnes legální sňatek mezi bratrancem a sestřenicí. V mnoha zemích. I v ČR. Tedy podle světského práva. Naopak kanonické právo *zakazuje* takový sňatek až do čtvrtého kolene. Jak *neskloubitelné* je křesťanství a světský, tj. pohanský, svět i národ!

V příběhu hrají tato Támařina slova také důležitou roli *jejího* vztahu k Amnónovi: Sama by se zřejmě takovému sňatku nebránila. Nakonec, bylo to běžné tehdy i dnes. Dokonce si na Amnóna možná i tajně myslela. Proč by si jinak vybrala upéct mu *srdíčka*? Ale tak zásadní věc je třeba učinit *správným* způsobem. Ne násilím. Ne podle chtění, tužeb, neovládání se.

Ale Amnón toho nedbal. Tak nevědomky započal první občanskou válku v Israeli. První vzpouru proti Božímu mesiášovi v Božím lidu. Protože *neposlouchal* Boží slovo. A to *zejména* podle vyprávění o *lidském* hříchu *své* skupiny. A o důsledcích hříchu pro *všechny*. Jako už Gn 3+4. A pak už se jen nestačil divit.

Že najednou začal tu strašně „milovanou“ Támar nenávidět. I dnes se záměny žádostivosti za lásku užívá a zneužívá běžně. Oběma pohlavími. I dnes běžně lidé *nerozlišují* lásku a zamilovanost. Tak ani lásku a *žádostivost*. Nebo jen lenost.

A také se Amnón strašně se divil, že po svém znásilnění od něj Tamar *nechtěla* odejít. To si opět dnes nedovedeme vůbec představit: Pravdu Božího slova. Vždyť *my máme* pocity! A *naše* pocity jsou správné – i naší skupiny. A kdo prožívá situaci *jinak*, než my – *musí* být odejít. Nebo zlikvidován. A podle *nás* má žena v takové situaci reagovat jinak. Přesně *opačně* než vypráví biblický příběh.

Tím působivěji v dalších fascinujících slovech Tamar: „To, že mě teď vyháňáš, je *mnohem větší zlo*, než předchozí násilí.“ Pro moderní, feminizovanou, liberální skupinu nebo společnost naprosto nepřijatelné. Nepředstavitelné. Nepřijatelné. *Nevyslovitelné*. Ba *nemyslitelné*.

Tak dostáváme svou odměnu. Kterou tak *nemůže* být odměnou poslušnosti Božímu slovu. Nebo už jen jeho pochopení.

Tak si stejně i Amnón zavolal sluhy. Zařídil, aby Tamar „byla odejita.“ A ta dala jasně najevo, co se jí stalo. „Ohlásila“ tento zločin tak, jak bylo v její době obvyklé – naprosto veřejně *všem*, kdo na Tamar byt pohlédli. Ačkoli trapnost a stigma vůči princezně, kterou znásilnil její bratr, si dnešní ženy absolutně nedovedou představit. Jak potom jednat jako Tamar? Nebo dokonce Tamar jednala zastarale, zaostale, špatně?

Asi těžko, protože Támařiny situace si *hned* někdo všiml. Když ji veřejně dala najevo. A hned se pustil do řešení celé situace. „Překvapivě“ to ale *nebyla* žena. Ponížení královské dcery jejím bratrem si všiml *muž*. A *muž* jednal pro její ochranu.

Podle *našeho* prvního pohledu opět zdánlivě špatně (mlč o tom!) – ale proto jsme četli oddíl až do pokračování dalšího příběhu. A tradiční evangelík – tj. písmák – dobře ví, že trest Amnána nemine. Jak o něm dodnes mluví mnohé ženy, ale *jen* mluví o trestech pro násilníky. A o trestech pro *násilnice* nemluví vůbec. A nevykonají ani jeden.

Abšalóm trest i spravedlnost vykoná. Trestem, po kterém ženy volají dodnes. Ale vykonat ho musí i dnes někdo jiný.

Zato velmi moderně, postmoderně, *rovnostářsky* se choval král David. Dával najevo emoce. Pocity. Tehdy se sicenemohl natáčet na mobil ve svém „emočním vypětí“ a všet je na TikTok a podobné. Tím přece konáme tolik práce, změny, dobra!

Ale velmi současně David vzplanul hněvem. A jistě dal najevo také svoje pocity zklamání, nespravedlnosti a další. Jistě křičel a nadával. A brečel. Hezky teatrálně před publikem skutečným. Nebo dnes internetovým.

Ale neudělal *nic*. Uskutečnit chtěnou změnu musel samozřejmě někdo jiný. A i tehdy je to opět *muž*: Abšalóm. Právě ten Davidův syn, který zanedlouho povede první státní vzpouru Božího lidu proti mesiášovi. Podle nedobrého vzoru už Božího lidu na poušti. Už muže a ženy v zahradě.

A Boží lid o *sobě* i *tohle* vypráví. Tisíce let. Evangelíci už ani nevyprávějí, jak bylo normální chodívat pěšky několik hodin do kostela mrazem, bahnem, deštěm s šesti až dvanácti dětmi. Ačkoli ta vyprávění ještě za mého mládí byla normální. Dnes o tom mlčíme. Zato posloucháme, jak přece s jedním až dvěma dětmi, klimatizovaným autem, třicet minut jízdy na volná parkovací místa u kostela jsou *nepřekonatelným, nevládnutelným problémem*.

Jen ty generace před námi činily *desetkrát*, stokrát těžší. V desetkrát, stokrát těžších a horších situacích. A dělaly to zcela samozřejmě. Pravidelně. Každý den. Každý týden.

Ale *my* jsme ti vyspělí, odolní, schopní, moderní, moudří. *My* jsme ti chudáčci, nebožáci. Oběti. Ti utlačovaní, znevýhodnění, bezprávní...

Kdyby nás dnes viděla ta Davidova Támar... ta by nám dala.

A Ježíš? Mojžíš? Apoštolové? Abraham. Izák, Jákob? Prvotní křesťané hlásající Krista – a byli za to popravováni tak hrůznými způsoby, že to nechceme ani *poslouchat*? Prvotní křesťané, kteří slavili „Večeři Páně“ jako *hlavně* skutečnou večeři pro nasycení chudých *ostatních*? Ti státně staletí pronásledovaní a vraždění?

Co by nám řekli členové Jednoty bratrské nebo protestanté doby Tolerančního patentu? Nebo doby nacistické okupace? Nebo první a druhé světové války?

Také proto Bible vypráví o hříchu zejména *vlastní* skupiny. Skoro bez ustání. Jen tu a tam o hříchu *těch ostatních*. Protože *jen* tak může začít obnova, uzdravení, zlepšení situace. Naopak vymlouváním se na obvykle takřka nulovou vinu ostatních lze situaci *jen* zhoršovat (Gn 3!).

A tak i *my* po vzoru Starého i Nového Zákona přiznávejme pravdu o vlastní skupině. O sobě samých. To je totiž první krok pokání. Tak první krok k přijetí odpuštění. Tak první krok k přijetí spásy. A tak první krok té namáhavé práce na *změně* sebe sama podle Božího obrazu Ježíše Krista. A tak první krok přítomnosti Božího království mezi lidmi.

Amen

Píseň: EZ164 – Pane, tys mne zkusil